SAY IT LOUD!
Έλληνες Ποτέ!

Όταν πριν καμιά δεκαριά χρόνια ορισμένοι/ορισμένες χρησιμοποιούσαμε το «ανθέλληνες» για να μιλήσουμε περήφανα αλλά και προβοκατόρικα για αυτό που κάναμε, δεν φανταζόμασταν ούτε στα πιο τρελά μας όνειρα ότι θα ακούγαμε κάποτε ανθελληνική μουσική. Μια τέτοια μουσική ιστορία, ανθελληνική, φτιάχνουν δύο cd που πέσανε στα χέρια μας, δουλεμένα με την αγάπη αλλά και το μίσος(!) συντρόφων μας, των Υποκουλτούρα και Ανάποδο Χαμόγελο. Την αγάπη θα την καταλάβει καμιά/κανείς ακούγοντας τα, το μίσος θα το καταλάβει διαβάζοντας και τους τίτλους απλά των cd: «βούρκος» και «απδία». Μάλιστα το γεγονός ότι πρόκειται για τα δύο μουσικά είδη-παραδόσεις, το πανκ και το χιπ-χοπ, πάνω στις οποίες έχει χτιστεί σχεδόν όλη η διαδρομή της πολιτικοποιημένης μουσικής, μας κάνει ακόμα πιο χαρούμενους. Αφενός γιατί φαίνεται πως ανθελληνική μουσική και συγκεκριμένη φόρμα δεν πάνε πακέτο, αφετέρου γιατί πλέον σε κάθε ένα από αυτά τα είδη υπάρχει πια ένα σημείο αναφοράς και για κάθε επόμενη δημιουργία.

Το cd των Υποκουλτούρα θα μπορούσε να διαβαστεί και ως ένα σύγχρονο οργισμένο αντιφασιστικό μανιφέστο με δυνατές μουσικές και φωνές. Ξεκινά με μια υπέροχη προσευχή του έλληνα ρατσιστή μικροαστού («τι βούρκος θεέ μου!») και τις φανταστικές ποιότητές του που όλοι αγαπήσαμε σε όλο το φάσμα της ελληνικής καθημερινότητας –ισλαμοφοβικής, αντισημιτικής, πατριαρχικής, ομοφοβικής κ.τ.λ., κ.τ.λ. Το δεύτερο κομμάτι, πολιτικής αιχμής επικαιρότητας, παίρνει μια ξεκάθαρη θέση ενάντια στην κυρίαρχη ισλαμοφοβία. Το ρεφρέν είναι κατατοπιστικό: «εμείς δεν είμαστε charlie hebdo, δεν το πιστέψαμε το παραμύθι αυτό / εμείς δεν είμαστε charlie hebdo δεν θα σιωπήσουμε στο νέο φασισμό» και χαιρόμαστε που σε αυτή την εποχή κυριαρχίας του συνδυασμού της βλακείας στα μυαλά των δυτικών υπηκόων –φιλελευθερισμού και ρατσισμού– αυτοί οι στίχοι θα παραμένουν καρφί στο μάτι των πολεμόφιλων πλειοψηφιών της Δύσης. Το τελευταίο κομμάτι επίσης σε επίπεδο στίχων επιχειρεί μια σύνοψη των εκφάνσεων του ντόπιου καθημερινού ρατσισμού και έχει τον τίτλο 'Έλληνας Ποτέ'. Ακούμε εκεί: «από το '90, ζεστή φιλοξενία / σφαίρες στα χωράφια, στις εθνικές πορνεία / όπου δε φτάσαν μπάτσοι, φτάσαν τα πογκρόμ / είναι και οι έλληνες φονιάδες των λαών. Κέντρο κράτησης στη γειτονιά, καθημερινότητα / ξύλο μες στο α.τ., καθημερινότητα / βιασμοί και τράφικινγκ, καθημερινότητα / φόλα στα προνόμια, στην εθνική ταυτότητα». Τα άλλα δύο κομμάτια ('Γυμνές Συνελεύσεις' και 'Κλαμπάκια γιοκ') του cd εκφράζουν αντίστοιχα τη δυσθυμία των Υποκουλτούρα απέναντι στον κυρίαρχο συντηρητισμό ορισμένων πολιτικοποιημένων συνελεύσεων αλλά και την αντι-εμπορευματική, αντι-θεαματική στάση της μπάντας.

Αντίστοιχα το Ανάποδο Χαμόγελο γράφει στο εσωτερικό του cd του: «Αυτή η μικρή απδία δεν θα ακουστεί ποτέ σε κανένα live σε μαγαζί και δεν θα ζητήσει ποτέ εισιτήριο. Μισεί τα αφεντικά και τα μαγαζιά κάθε είδους γιατί αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε για αυτά, γιατί μέσα σε αυτά χάνουμε το χρόνο, την όρεξη και το χαμόγελό μας εξυπηρετώντας απαιτητικούς πελάτες». Η δουλειά του Ανάποδου Χαμόγελου έχει αντίστοιχα πέντε κομμάτια: το ομώνυμο 'απδία', 'τα πάντα γύρω μου με διώχνουν', με συμμετοχή Joe από ΑΣΠ, 'έλα τώρα', 'ασχήμιες' με συμμετοχή pas-b και το 'this is not a battle track', του οποίου τους στίχους είχαμε παρουσιάσει και σε παλιότερο τεύχος του 0151. Το cd του Ανάποδου Χαμόγελου είναι πιο εσωτερικό, περήφανα συναισθηματικό, εκφράζει τη δυσκολία των ριζοσπαστικών υποκειμένων να επιβιώσουν στον ζοφερό τόπο 'ελλάδα' στα 2016 και το ίδιο το cd το ακούμε σαν έναν τρόπο που βρίσκει κανείς/καμιά μέσω της μουσικής για να αναθαρρεί. Όπως τα λέει και το ίδιο το Α.Χ.: «δεν γουστάρω να μπλέκω με μπίζνες ούτε με άντρες που τιμάν τα παντελόνια τους / ξερνάω πάνω σε όσους αγαπάνε την πατρίδα τους / κάνω μουσική για να την παλέψω γιατί τα προνόμιά σας χτίζονται πάνω στην πλάτη μου». Τα κομμάτια ξεπερνούν τις παραδοσιακές φόρμες του χιπ χοπ, τόσο σε στίχο όσο και σε μουσική, γίνονται ηλεκτρονικά, διακόπτονται, ξεκινάνε, δοκιμάζονται σκληροί ήχοι, μουντοί και δεν είναι δεσμευμένα στον κλασικό τρόπο της ρίμας. Γενικά, είναι μια δουλειά που εστιάζει την επίθεσή της στην ελληνική πατριαρχία και ομοφοβία, καθώς και τα αόρατα ελληνικά προνόμια εν γένει, μια δουλειά που έλειπε ειδικά από τον χώρο του χιπ χοπ, άλλη μια παρακαταθήκη για το μέλλον!

το 0151 ζήτησε από τις μπάντες που παίξανε στην ΑΣΟΕΕ στο don't call me Greek vol. 4, να μας πούνε δύο λόγια για τη μουσική τους και τον αντιφασισμό.

Είμαστε δύο αδέρφια, MCs από Σερβία, ο Skill και ο Buddy O. G. (Original Gipsy). Κάνουμε μουσική με κείμενα της ζωής μας, δηλαδή αντιφασιστικό Ρομά ραπ, "Cigani protiv fašizma" (Τσιγγάνοι ενάντια στο φασισμό). Ο πρώτος μας δίσκος »Ciganska posla« βγήκε το 2013, όχι σε κάποια μεγάλη δισκογραφική. Από τις ηχογραφήσεις μέχρι το εξώφυλλο όλα υπήρξαν προϊόν δικό μας. Τα λεφτά μας είναι λίγα, το κόστος υψηλό. Τα κομμάτια μας ταξίδευαν από κινητό σε κινητό τηλέφωνο και τώρα μέσω ίντερνετ. Ποια είναι η δύναμη που κινεί αυτή την μπάντα; Πίσω στα '90ς όταν ο Skill γεννήθηκε στη Γιουγκοσλαβία κι η οικογένεια εγκατέλειψε τη χώρα το 1991 για να μεταναστεύσει στη Γερμανία. Τι ακολούθησε; Σπίτια πλημμυρισμένα από κόσμο, επιθέσεις από νεοναζί, συχνές μετακινήσεις, εκμάθηση γερμανικών και το χτίσιμο μιας καινούργιας ζωής. Το 2004 ήρθε ένα γράμμα από το Γραφείο Προσφύγων. Ένας εκβιασμός: είτε φεύγετε 'εθελοντικά', ή απελαύνεστε. Επόμενη στάση: Zrenjanin. Σε μια Σερβία ακροδεξιά. Από τα χρόνια της νεότητας στη Γερμανία, είχαμε πάρει κι εκεί το χιπ χοπ μαζί μας. Gipsy Mafia δεν σημαίνει γκάνγκστα ραπ. Το όνομα είναι προβοκατόρικο και ενδυναμωτικό. Η λέξη «γύφτος» έπρεπε να συμπεριλαμβάνεται. Είναι για να δείχνει ανοιχτά ότι οι Ρομά έχουν έρθει στο προσκήνιο. Το **Gipsy Mafia** γυρνάει πίσω τα ρατσιστικά κλισέ. Και ενώ οι επίσημες Ρομά οργανώσεις της Σερβίας κάνουν εκκλήσεις για βελτίωση της ζωής των Ρομά, οι Gipsy Mafia διαμαρτύρονται με το ` ` Fuck The System ` `. Στη Zrenjanin γνωρίσανε ανθρώπους από το antifa. Ρατσισμός, ομοφοβία, εκμετάλλευση, οι φασίστες στο δρόμο είναι τα θέματα των τραγουδιών μας. Στις συναυλίες μας, βγάζουμε τη δική μας οργή για όλα αυτά...

Ανάποδο Χαμόγελο Το πρώτο μου live το έκανα το καλοκαίρι του 2007 και το πρώτο μου cd με τίτλο «ανδία» κυκλοφόρησε τέλη Δεκέμβρη του 2016. Antifa για μένα είναι το πως όλες εμείς που μισούμε τα αφεντικά, τους απαιτητικούς πελάτες στην δουλειά, όλοι εμείς που ασφυκτιούμε με τον ρατσισμό και την straight κουλτούρα, βρίσκουμε τρόπους να την παλεύουμε και να οργανωνόμαστε απέναντι τους. Ε και τα antifa lives και η μουσική παίζουν το ρόλο τους σ' αυτό. Γιατί ζώντας σε μια κοινωνία που είναι εναντίον μας, χρειάζεται να φτιάξουμε εμείς τις γλώσσες που εκφράζουν τα βιώματά μας, μιας και η κυρίαρχη γλώσσα φροντίζει να τα κρατάει κρυμμένα. Ε κι αυτό προσπαθώ να κάνω κι εγώ με τα κομμάτια μου: να βρω κοινές γλώσσες με όσους κι όσες τραβάμε κοινά ζόρια.

Το **Dtaeys** είναι ένα όνομα από την εποχή του γυμνασίου. Το Dtaeys σημαίνει don't trust anyone except yourself. Μπορεί να ακούγεται μηδενιστικό αλλά δεν είναι, γιατί όπως το βλέπω εγώ, για να αλληλεπιδράσεις με ανθρώπους και να επικοινωνήσεις πρέπει πρώτα να τα χεις καλά με τον εαυτό σου, οπότε πρέπει να μπορείς να εμπιστεύεσαι πάνω από όλα τον εαυτό σου για να μπορείς να είσαι εντάξει και στους απέναντί σου. Αυτό με έχει εμπνεύσει για πολλά άλλα πράγματα και το χω εμπνευστεί μέσα από καθημερινές καταστάσεις της ζωής και μόνο. Συναισθήματα, έρωτας και αντιφασιστικός αγώνας, όλα αυτά ανήκουν σε αυτή την καθημερινότητα. Προφανώς ο αντιφασισμός είναι κάτι που με εμπνέει ξεχωριστά και λόγω της περιοχής και του περιβάλλοντός μου, των δράσεων που έχουμε με την Hit n Rap, αλλά επιπλέον, όντας μετανάστης, προφανώς έχω νιώσει αρκετό ρατσισμό στο πετσί μου, όποτε αυτή η μουσική ήταν και είναι ένας τρόπος να αντιπαρατεθώ απέναντι σε αυτό που πολλοί φοβούνται και σιωπούν. Είναι και ένα από αυτά που θέλω να περάσω και σε άλλους ανθρώπους εξάλλου που μέσω της μουσικής μπορούν να επικοινωνήσουν καλυτέρα. Με αυτή την έννοια με εμπνέει και το Don't call me greek , είναι κάτι διαφορετικό και λέει προς τα έξω ότι δεν υπάρχουν ταμπέλες, ότι είμαστε όλοι ίσοι. Μια κίνηση συγκροτημένη και ένα λάιβ με πολύ ζεστό κλίμα!

Premenstrual Syndrome Είμαστε μια μπάντα με βάση τα Τίρανα της Αλβανίας. Συγκροτηθήκαμε τον Απρίλιο του 2015. Είμαστε οι ErsildaHasa (φωνητικά), Orkida Draculla (κιθάρα), Ina Havaraj (μπάσο) and Uendi Pustina (ντραμς). Η αρχική μας ιδέα ήταν να φτιάξουμε μια riot grrrl, φεμινιστική πανκ μπάντα, αλλά το ρεπερτόριο μας έγινε πιο πλούσιο και αρκετά υβριδικό μέσα στο χρόνο, περιλαμβάνοντας στοιχεία punk, indie, grunge κτλ. Τι εκφράζει αυτή η μουσική; Βασικά, εμάς! Οι περισσότεροι στίχοι μας είναι φεμινιστικού προσανατολισμού. Παλεύουμε έτσι ενάντια στο μισογυνισμό, την πατριαρχία και τις προκαταλήψεις κατά των γυναικών και ακόμη και μερικές συγκεκριμένες πλευρές που έχουν προκύψει στην πραγματικότητα από την υποτιθέμενη ισότητα των φύλων. Αλλά οι στίχοι μας είναι και συναισθηματικοί, βασισμένοι απλώς σε συναισθήματα ή προσωπικές εμπειρίες της καθεμιάς μας. Η αλήθεια είναι ότι πριν έρθουμε να παίξουμε στην Αθήνα γνωρίζαμε λίγα γύρω από τη φιλοσοφία του antifa και ακόμα λιγότερα για τη δουλειά που απαιτεί. Οι μέρες που περάσαμε μαζί σας, μας δώσανε αρκετό background για όλα τα παραπάνω και νιώσαμε κάπως περήφανες που ήμασταν μέρος όλης αυτής της δραστηριότητας και μάθαμε πως δουλεύει το όλο πράγμα. Το λάιβ ήταν έξαλλου ένα από τα καλύτερα που είχαμε πάει ποτέ!

Twinsanity Το αντιφασιστικό Hip hop είναι το Hip hop που σέβεται την ίδια του την φύση, αγαπάει μισεί και διαχωρίζει την θέση του. Είναι σημαντικό η συνείδηση του να είναι ταξική και να αντιτάσσεται σε όλο του το εύρος στον κοινωνικό ολοκληρωτισμό. Θα θέλαμε να αναφέρουμε ότι δεν νοείται οι πένες του αντιφασιστικού Hip hop να προάγουν και να παράγουν σεξιστικές και ομοφοβικές διαθέσεις... μέσα από τα κομμάτια μας, τις ιστορίες μας, τα βιώματα μας ας καλλιεργήσουμε το αίσθημα της αγάπης-αλληλεγγύης και ας γιορτάσουμε την ανομοιογένεια. «Courage, truth, love, courage is the only way for truth to stay above, truth is the only way for love, love is the only root of growth, no need for snakes and ladders burn both!»